

Grups embulladors

Dc, 22/01/2020 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

Pau es va estar 18 mesos a Corint durant el seu segon viatge missioner i allí va fundar una comunitat cristiana. Després se'n va anar cap a Efes, Jerusalem, Antioquia i Galàcia. Durant la seva absència es presentà a Corint Apol·lò, un brillant predicador que segurament arrossegaria un grup d'entusiastes que, a la llarga, seria causant de serioses divisions dins la comunitat de Corint. Alertat per la gent de Cloe que serien esclaus, amics o familiars d'aquesta dona que hauria visitat Pau estant a Efes, l'apòstol decideix intervenir per solucionar les divisions que s'havien produït en la comunitat. Després d'una primera carta perduda, n'escriu una segona -Pau n'hauria escrit més de dues a la comunitat de Corint- per resoldre l'afer, d'ella en llegim un fragment a la segona lectura d'aquest diumenge (1Co 1,10-13.17). En el text, en la forma en que el presenta la lectura litúrgica, s'hi poden distingir les següents parts 1) Seriosos advertiments de l'apòstol instant a la unitat de la comunitat; 2) enumeració dels grups que materialitzen les divisions; 3) preeminència de l'anunci de l'evangeli i valor de la creu de Jesús.

Després de reclamar la unitat, Pau enumera els grups enfrontats. El llibre dels fets dels Apòstols ens dóna una bona informació de qui era Apol·lò. Jueu d'origen alexandrí, home eloqüent i versat en les Escriptures. Instruït en el camí del Senyor, arriba a Efes ensenyant amb exactitud tot el que es refereix a Jesús, però tan sols coneix el baptisme de Joan. Priscil·la i Àquila li exposen més exactament el camí de Déu i l'animen a satisfer el seu desig d'anar a Acaia, la capital de la qual és Corint. Allí refuta amb energia els jueus i demostra amb les Escriptures que Jesús és el messies. Els grecs que valoraven l'oratòria i la retòrica queden enlluernats per la capacitat oratòria d'Apol·lò, no és estrany, doncs, que en la comunitat de Corint tingués un bon reeiximent (Ac 18,24-28).

No està constatada documentalment una estada de l'apòstol Pere a Corint. El que sí és cert, és que Pere exercí un indiscutible lideratge en l'Església primitiva. D'aquí que resulti coherent pensar que judeo - cristians procedents de Palestina i Síria entusiastes partidaris de la predicació de Pere arribessin a Corint i allí fessin campanya a favor de l'estil de fer de Pere no sempre coincident amb el de Pau (Gl 2,11-14).

El partit de Pau serien els seus deixebles. El partit de Crist és una formulació retòrica o respon a una realitat?. L'expressió fa pensar que existia un grup que es vanava de tenir una relació especial amb Crist. Eren una mena de místics o espirituals que rebutjaven mestratges humans i presumien d'estar guiats per revelacions rebudes directament de Déu mitjançant experiències carismàtiques.

En defensa de la unitat Pau invoca la mort de Jesús a la creu que és el nucli de l'evangeli que ell proclama. Tots el lectors de la carta coneixen sobradament la crueltat de la crucifixió. Un preu tan alt no pot es malbaratar per una picabaralla entre grups, no pot ser malmès per unes rivalitats ridícules. És per la mort de Jesús que arriba la salvació i no pas pels apòstols i predicadors que l'anuncien. Si l'esdeveniment Jesús serveix perquè no hi hagi ni jueu ni grec, ni home ni dona i tots siguin un de sol (Gl 3,28), les divisions del corintis no es poden acceptar de cap manera perquè desvirtuarien del tot el nucli d'aquest esdeveniment: la mort de Jesús.

Diumenge 3r durant l'any. 26 de Gener de 2020